

Κείμενο 2

[Των είκοσί μου χρονώ θύμηση μ' ευφραίνεις]

Στο ποίημα ο εξηνταεπτάχρονος Κωστής Παλαμής (1859-1943) ξαναθυμάται τα είκοσί του χρόνια και απευθύνεται στον εαυτό του.

Των είκοσί μου χρονώ θύμηση μ' ευφραίνεις¹.

Κοιμάται η χώρα, κ' η εξοχή, γιορτή. Και να πηγαίνης,
πρωϊνός περπατητής με την καρδιά στα χείλη.

Γλύκια. Το αμπέλι θησαυρός με το χρυσό σταφύλι.

Χορός το βήμα σου, ανασταίνει κ' η αύρα που ανασαίνεις,
νεράκι πίνεις, και είν' αρχή ζωής μακαρισμένης².

Αναγαλλιάζει ο Αύγουστος μέσ' στις δροσιές του Απρίλη,
Όλα είν' ωραία, για το τραγούδι και για το κοντύλι³.

Και από το σπίτι να περνάς της πολυαγαπημένης
με τα κλειστά παράθυρα, κ' εσύ να περιμένης,
τον ήλιο σα να ξύπνησες να ιδής που θ' ανατείλη,
ν' ανοίξη ένα παράθυρο, των ουρανών η πύλη.

27.1.1926

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Στο κείμενο 2 παρουσιάζεται ένας νέος του τέλους του 19ου αιώνα. Ποια είναι η θέση του έρωτα στη ζωή του και ποια στη ζωή ενός νέου της ηλικίας σου; (80-200 λέξεις). Μονάδες 15

¹ ευφραίνω = προξενώ σε κάποιον πολλή ευχαρίστηση ή χαρά

² μακαρισμένης = ευτυχισμένης, ευλογημένης

³ κοντύλι (το) = είδος γραφίδας που χρησιμοποιούσαν παλαιότερα